

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1143. Usque Ad Annum 1176

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1762

VD18 90118014

§. 5. Thomas datum consensum retractat.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66377](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66377)

§. V.

Sæcul. XII.
A.C. 1164.*Thomas datum consensum retrahat.*

Actis conscriptis, ab Archiepiscopo ceterisque Episcopis petiit Rex, ut ad majorem firmitatem sigilla sua apponerent. Verum Archiepiscopus, etsi vehementer doleret, dissimulans tamen, dixit, quamvis id facere statuissent, tanti momenti rem esse, ut merito aliqua mora interjicienda esse videretur, sicque post maturam deliberationem cuncta decentius perficerentur. Accepit etiam unum exemplar Actorum, Archiepiscopus Eboracensis alterum, & Rex tertium, quod in Tabulario Regio reponeretur. Ita discessit Thomas, Wintoniam petiturus. In itinere ortum est jurgium inter Archiepiscopi familiares, quorum aliqui

6. 22.

fistici periti iudicium sit, quantum hæ Consuetudines Angliæ nostris Constitutionibus congruant, quantum discrepent. Plane, si nostram Bavariam spectemus, Serenissimus Elector, per suum Consilium Ecclesiasticum, quod tum ex Clericis tum sæcularibus viris constat, causas Ecclesiasticas, si non sint pure spirituales, magna auctoritate definit. Atque etiam Ratiocinia de redditibus & expensis Ecclesiarum ruralium præsentem Prætore Electorali, cujus custodiæ hujusmodi census committuntur, iniuri debent.

Sæcul. XII.
A. C. 1164.

liqui dicebant; pensatis adjunctis Archiepiscopum rem melius gerere non potuisse, sed cedendum fuisse tempori. Alii tristitiam profitebantur, quod Libertas Ecclesiastica ob unius hominis temeritatem periret. Ac istorum aliquis, qui Præsuli Crucem præferabat, ceteris vehementius indignabatur, quod omnia a potestate sæculari turbarentur, jamque illi soli magni æstimarentur, qui in gratiam Principis & fas & nefas admitterent. Et tandem adjecit: *O tristem Innocentiæ sortem! quis desertam tuebitur, quis defendet jacentem, postquam Dux ipse victus est? cujus virtutis in posterum studiosus erit, qui amisit constantiam?* Cui Archiepiscopus: *Quem petis bisce jaculis, fili mi! te ipsum, reponit Cruciger, te, inquam, qui bodie & conscientiam & famam tuam perditam voluisti, odio dignum posteris relinquent exemplum, cum manus sacras extendisti & consuetudines execrabiles servare promissisti.*

Tunc Præsul, altum suspirium ducens, *pænitet me, inquit, commissæ culpæ. Horreo factum, meque indignum officiis Sacerdotalibus existimo, nec ad Altare illius accedere audeo, cujus Ecclesiam mea ignavia prodidit. In silentio & luctu perseverabo, donec a Deo & Papa absolvi merear.* Exinde Thomas a Mini-

Ministerio Altaris se ipsum suspendit, Sæcul. XII. A.C. 1164.
 ac in pœnitentiam jejunia & aspera ci-
 licia sibi injunxit. Paucis postea ela-
 pſis diebus, nuncios miſit, qui celeriter
 ad Papam ſe conferrent.

Pontifex, qui tunc Senonibus verſa-
 batur, cum reſponſo etiam Abſolutio-
 nem Archiepiſcopo dedit, ſolatium ſug-
 gerens & exhortans, ut officia Sacerdo-
 tis repeteret, & boni Paſtoris munere
 conſtanter fungeretur.

Contra vero Rex, ubi comperit, quod
 Archiepiſcopus, quæ Clarendonæ pla-
 cuerant, retractare nunc vellet, vidit-
 que quod Acta ibidem conſcripta ſigillo
 appoſito firmare, ſe præſente, recuſaret,
 ira exardens, magnis exactionibus vexa-
 re Præſulem cœpit, quin etiam eum vita
 privaturus videbatur.

Itaque Archiepiſcopus intelligens, ſe
 inter has turbas non poſſe Eccleſiæ ſuæ
 prodeſſe, in Franciam navigare ſtatuit,
 ad Papam iturus, & clanculum navem
 conſcendit. Sed ventis adverſantibus
 in Angliæ oram rejectus eſt. Cumque
 ad aures Regis perveniſſet, Thomam ſe
 inſcio ex Inſula ſolviſſe, multo acrius
 commotus eſt. Inter hæc Rotruvius
 Epicoſopus Ebroicenſis reconciliandis Re-
 gis & Archiepiſcopi animis operam da-
 bat, & Rege, niſi conſuetudines Regni
 confirmarentur, conditiones omnes re-

6. 24.

Hift. Eccleſ. Tom. XVII. Hh pel-

Sæcul. XII.
A.C. 1164.

pellente, Archiepiscopus missis ad Papam Nunciis in speciem rogavit, ut eas rata haberet, revera autem, ut Summum Pontificem in hoc negotio Judicem constitueret, onus suæ conscientiæ in sibi Præpositum effunderet, sicque Regem placaret.

At non sefellit Papam hæc industria, qui Consuetudines confirmare noluit; unde Rex videns, se hac via nihil efficere, perverſis quibusdam consiliariis usus, Jus Legationis in Anglia in Rogerium Archiepiscopum Eboracensem, veterem Thomæ æmulum, transferre molitus est. Negavit Papa id se concessurum esse, quod Ecclesiam Cantuariensem antiquo suo privilegio spoliare nollet. Cum vero Rex Legatos ad Alexandrum hac in causa secundo misisset, timens ne, si omnino nihil indulgeret, nimis exacerbaret Principis animum, & ipsi Thomæ noceret, Consuetudinibus constanter rejectis, Rogerium Legati Titulo donavit, sed additis hujusmodi conditionibus, ut ejus potestas prope ad nihilum redigeretur, quippe nec Thomam nec ejus Dicecesim novo Legato subjecit, & promissum exegerat, Literas Institutionis suæ non prius Rogerio esse reddendas quam ille iterum consensisset. Hæc dignoscimus ex Alexandri epistolis ad Thomam datis, quarum primæ dies quinta

I. ep. 4. 5.

quinta Martii Senonibus apposita est. Sæcul. XII.
 In ista epistola & in quadam alia sequentia A. C. 1164.
 monita Thomæ suggerit; caute & sapienter cum Rege ageret, nullam viam intentatam relinqueret, qua cum Principe suo in gratiam redire posset, sine libertatis Ecclesiasticæ detrimento. *Noli, inquit, quemcunque rigorem contra Regem vel Regnum adhibere, usque ad proximum Pascha. Tunc meliora nobis Deus concedet tempora, & ambo de hac causa magis tuto decernere poterimus.* Hic Alexander Antipapæ Octaviani fata prospexisse videtur. Scripsit quoque Papa Regi Angliæ, & gravi oratione hortatus est, ut Consuetudines suas Libertati Ecclesiasticæ adversas mitteret, memor, quam terribile Dei Judicium subiturus esset, & quam atroces pœnas Reges, qui Sacerdotii jura læserunt, sustinere coacti fuissent.

ep. 43.

ep. 42.

§. VI.

Diffidium inter Regem & Archiepiscopum recrudescit.

Rex nihilominus, jure, quod competitere sibi credebat, usus, Clericos furti, homicidii, aliorumve criminum delatos in Judicio Prætorum suorum stare compellebat, convictosque deponi, ac Curia Laicæ tradi jubebat. Archiepiscopo autem pensanti, quid

vita c. 24.

H h 2

utri-